

ת"פ 60611/07/12 - מדינת ישראל נגד שלמה נגר

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 60611-07-12 מדינת ישראל נ' נגר
בפני כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין
המאשימה
נגד
הנאשם
שלמה נגר

17 פברואר 2015

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מילבסקי רינת

הנאשם וב"כ הנאשם עו"ד גדי ציון

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של פציעה ע"י שניים או יותר, עבירה לפי סעיף 335 (א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") + סעיף 334 לחוק העונשין.
2. במועד הרלוונטי לכתב האישום היה חיים ראובנס (להלן: "**המתלונן**") בן זוגה של י נ, אחותו של הנאשם, והתגורר ביחד עמה ברחוב הפלמ"ח 19 בראשון לציון (להלן: "**המקום**").
- ביום 10.10.10 בשעה 23:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם אל המקום ביחד עם אחר, אשר זהותו אינה ידועה למאשימה, בנסיבות אלו, הכו הנאשם והאחר את המתלונן, כאשר האחר חונק את המתלונן בצווארו והנאשם מכה אותו בראשו ובצווארו באמצעות מקל של מטאטא ואף נשך את המתלונן בידו. כתוצאה מהאמור, נגרם למתלונן חתך בקרקפת אשר נסגר באמצעות סיכות, שפשופים בצווארו וחבלה באמת שמאל.
3. בהקראה שהתקיימה בעניינו של הנאשם ביום 14.1.14 כפר הנאשם בעובדות כתב האישום.
4. המוצגים שהוגשו לתיק בית המשפט הם:

מטעם המאשימה:

- א. הודעת חשוד מיום 19.9.11 שעה 10:45 - ת/1
- ב. סיכום ייעוץ - אף אוזן גרין - ת/2
- ג. המחלקה לרפואה דחופה - בית חולים אסף הרופא - ת/3

מטעם הנאשם:

- א. מזכר מיום 9.11.11 - ס/1

5. **מטעם המאשימה** העידו שרונה וייס, שוטרת (עמ' 8-10 לפרוטוקול הדיון מיום 11.11.14 (להלן: "פרוטוקול הדיון מיום 11.11.14"), דוד סלומון, חוקר (עמ' 13-14 לפרוטוקול הדיון מיום 22.1.15 (להלן: "פרוטוקול הדיון מיום 22.1.15"), חיים ראובן, המתלונן (עמ' 14-20 לפרוטוקול הדיון מיום 22.1.15).

6. **מטעם ההגנה** העיד הנאשם (עמ' 20-23 לפרוטוקול הדיון מיום 22.1.15).

7. יצוין כבר עתה כי לתיק בית המשפט הוגש ביום 23.9.12 מכתב מטעם המתלונן, במסגרתו עתר המתלונן כי המדינה "תוותר על תביעתה כנגד הנאשם" מאחר שהנאשם הינו אדם חולה.

8. העדה, שרונה וייס העידה כי שביום 17.8.12 הגיע לתחנת המשטרה אדם מבוגר אשר ביקש לבטל את התלונה שהגיש, אותו אדם הגיע עם בת זוגו, אשר התקדמה לעבר החוקרת וביקשה לשוחח איתה. החוקרת העידה כי ניגשה עם האדם הצידה והוא אמר לה כי הוא חייב לבטל את התלונה למרות שאינו מעוניין לעשות כן. (עמ' 8 שורות 19-23 לפרוטוקול הדיון מיום 11.11.14).

בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי איננה מכירה את התיק ואינה זוכרת פרטים מעבר למזכר שרשמה. עוד הוסיפה כי ידעה כי זהו האירוע לגביו שוחח איתה המתלונן שכן זה היה התיק היחיד במערכת התביעות (עמ' 9 שורה 26 לפרוטוקול הדיון מיום 11.11.14).

9. דוד סלומון, חוקר בתחנת ראשון לציון, העיד כי חקר את החשוד תחת אזהרה, בכלא רמלה. בהודעתו במשטרה, אשר הוגשה וסומנה ת/1, טען הנאשם כי אין לו כל סכסוך עם המתלונן וכי הוא גר עם אחותו בצד אחד והוא, הנאשם מתגורר בצד אחר. הנאשם הכחיש כי פגע במתלונן.

בחקירתו הנגדית, העיד העד כי התלונה הוגשה ביום 12.10.10, ביום 13.10.10, חוקר בשם אברג'יל ניסה להתקשר פעמיים לנאשם ולזמן אותו לעדות. החוקר אישר, כי למיטב הבנתו מיום 13.10.10 ועד ליום 19.9.11, כ- 11 חודשים לאחר מכן, לא ניסו לאתר את הנאשם או לגבות ממנו עדות. עוד אישר החוקר כי חקירת הנאשם התבצעה בכלא וכי לוקח זמן עד שניתן להיכנס לכלא ולחקור (עמ' 13 שורות 27-28 לפרוטוקול הדיון מיום 22.1.15).

כשנשאל מדוע לקח 11 חודשים עד אשר שוחחו טלפונית עם עדת הראייה, בת זוגו של המתלון ואחותו של הנאשם, השיב כי אינו יודע, עוד אישר כי העדה טענה כי לא ראתה דבר. (עמ' 14 שורות 8, 13 לפרוטוקול הדיון מיום 22.1.15).

10. המתלון העיד כי הרקע לסכסוך בינו לבין המתלון הוא סכסוך ירושה בין האחים והוסיף כי לו, אין כל עניין בבית שכן הוא לא שלו. באשר לאירוע המתואר בכתב האישום, העיד המתלון כי ביום 10.10.10, בין השעות 22:00-24:00 ישן בחדר השינה, בת זוגו הייתה בסלון, הנאשם הגיע ביחד עם בחור נוסף, אשר העיר אותו, הנאשם הספיק לצאת לפרוזדור, הבחור הנוסף חנק אותו והנאשם החל להכות אותו בראשו עם מטאטא, משך אותו ברגליים. מהחנק, החל המתלון לחרחר אז עזבו אותו הנאשם והאחר ונעלמו. המתלון הוסיף כי בתחנת המשטרה צילמו את המכות והנשיכות והוא אינו יודע להסביר מדוע אין תמונות בתיק. (עמ' 15 שורות 5-9 לפרוטוקול הדיון מיום 22.1.15). בהמשך הוסיף כי לדעתו בת זוגו התעוררה, היא הייתה המומה ולא עשתה דבר. (עמ' 15 שורה 32 לפרוטוקול הדיון מיום 22.1.15).

המתלון העיד כי ניגש לתחנת המשטרה כדי לבטל את התלונה שכן הנאשם נהג ליצור קשר עם אחותו, בת זוגו של המתלון וללחוץ עליה כי כתב האישום יבוטל והיא איימה עליו שאם לא יבטל את התלונה היא: **"תעייף אותו מהבית"**.

11. בחקירתו הנגדית העיד המתלון כי כשנה קודם לאירוע הייתה בינו לבין בת זוגו והנאשם קטטה בגינה ישב בבית סוהר במשך כ- 8 חודשים. עוד העיד כי מי שהגישה את התלונה הייתה הרופאה שטיפלה בו. עוד העיד כי בשנת 2013 הכה אותו הנאשם עם קרש בראשו. (עמ' 17 שורה 14 לפרוטוקול הדיון מיום 22.1.15). המתלון העיד כי כל פעם שהנאשם יוצא ממאסר, הוא מסית את אחותו, בת זוגו של המתלון כנגדו ו"זה כמעט תמיד מצליח לו".

לגרסתו יכול להיות שבת זוגו אמרה לשוטר כי לא ראתה דבר שכן היא: **"אישה לא הכי בריאה... מבחינה נפשית... אח שלה הגדול, אפוטרופוס שלה, אחרי שגזלו ממנה את כספה היום אין לה אפוטרופוס"** (עמ' 18 שורה 14, 19, 23 לפרוטוקול הדיון מיום 22.1.15).

בהמשך העיד המתלון כי עד היום הנאשם משאיר את אחותו בלי מים חמים, ניתק את החשמל למשך חודש ימים, ניתק את צינור המים שלא יהיו בבویلר מים. (עמ' 19 שורות 24-27 לפרוטוקול הדיון מיום 22.1.15).

12. הנאשם, בחקירתו הראשית, העיד כי כלל אינו זוכר את האירוע המתואר בכתב האישום. עוד העיד כי

באותה תקופה השתמש בסמים וכשנה לאחר האירוע הגיעו אליו חוקרים לבית המאסר ושאלו אותו על המקרה. הנאשם העיד כי ישנן תקיפות הדדיות בין המתלונן לנאשם וכל הזמן נפתחים תיקים.

בחקירתו הנגדית העיד הנאשם כי כיום המתלונן גרם לכך שבינו לבין אחותו אין כל קשר וכי אין למתלונן כל זכות בבית. עוד העיד כי קודם לאירוע תקף אותו המתלונן והוא בחר שלא להגיש תלונה (עמ' 22 שורה 15 לפרוטוקול הדיון מיום 22.1.15).

13. המתלונן והנאשם הם העדים היחידים לאירועי האלימות שביניהם. חפותו ולחילופין אשמתו של הנאשם תוכרע על פי מידת האימון שתינתן במי מהם. לכאורה, אחותו של הנאשם ובת זוגו של המתלונן נכחה באירוע ואולם, כאשר התבקשה כ - 11 חודשים לאחר האירוע להגיע למשטרה ולמסור עדות, סירבה לעשות כן וטענה: **"אני לא הייתי באירוע ולא באה לשום עדות ולא ראיתי כלום, וחופץ מזה חיים ביטל את התלונה"**. (ראו מזכר אשר הוגש וסומן ס'1).

14. ככלל, אין מניעה שבית המשפט ישתית הרשעה בפלילים על עדות יחידה, אם לאחר בחינה ובדיקה קפדנית תמצא העדות משכנעת ובעלת משקל ראייתי מלא. ראו לעניין זה ספרו של כב' השופט קדמי **"על הראיות"**, מהדורה משולבת ומעדכנת, תשס"ד-2003 עמ' 414.

15. יש לבחון את עדות המתלונן לכשעצמה, לבדוק השתלבותו במכלול הראיות שהובאו בפני בית המשפט, ולהחליט אם בעדות קיימות האיכויות הצריכות להרשעה על פי עד יחיד.

16. כאן המקום לציין כי מלבד מהימנות העדים, שאלה נוספת העומדת לדיון בפני בית משפט בתיק זה, האם יש במחדלי החקירה שבוצעו בתיק, שהם העובדה שהנאשם נחקר כ - 11 חודשים לאחר האירוע, כמו גם הפניה לבת זוגו של המתלונן אשר לכאורה נכחה באירוע, שנעשתה אף היא רק כ - 11 חודשים לאחר האירוע, ולמרות זאת נמנעה המשטרה מזימונה בפועל לחקירה וגביית עדות ממנה ביחס לאירוע. בכל אלה יש כדי לפגוע בהגנת הנאשם עד כדי הצורך לזכותו.

17. יצוין כי עדות המתלונן הותירה בי רושם חיובי, עדותו הייתה סדורה ורצופה, ללא הגזמות והפרזות ונראה היה כי המתלונן אף חושש מהנאשם במידת מה.

מנגד, הנאשם במסגרת עדותו לא התייחס לאירוע, שכן לטענתו כלל אינו זוכר את האירוע, הנאשם העיד על אירועי אלימות שונים ותלונות שונות שהוגשו בין הצדדים במהלך השנים.

18. מאידך זיכוי נאשם מחמת מחדלי חקירה של המשטרה הינה פועל יוצא של תשובה לשאלה, האם מחדלי החקירה המשטרית גרמו לנאשם עוול (ע"פ 4223/07 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו]). בית

המשפט על ערכאותיו חזר וקבע פעמים אין ספור שמטרת החקירה המשטרתית היא למצוא ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו (ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (2) 466). ככלל, אין לומר שמחדלי חקירה יובילו בהכרח לזיכוי של הנאשם. נפקותו של המחדל תלויה בנסיבות המקרה הספציפי, ובפרט בשאלה, האם המחדל כה חמור, עד כי יש חשש שמא קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהוא יתקשה להתמודד עם חומר הראיות המפליל אותו או להוכיח את גרסתו שלו (ע"פ 8899/06 **ארמון נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו]). על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע בשאלה מה המשקל שיש לתת למחדל, לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות (ע"פ 7758/04 **אלקאדר נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו]). השאלה אינה אפוא, האם אפשר וראוי היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר (ע"פ 7546/06 **אבו סבית נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו]).

19. יישום עקרונות אלו בתיק שלפניי, העובדה כי חקירת המשטרה נעשתה כ-11 חודשים לאחר האירוע, כאשר בנקל היה ניתן לחקור את הנאשם, אשר שהה מאחורי סורג ובריח, (בגין אירוע אחר). בהקשר זה אעיר כי טענת החוקר שלפיה המדובר בפרוצדורה שאורכת זמן רב, אינה מקובלת עליי. לא זו אף זו, כי אף אחות הנאשם, בת זוגו של המתלונן, שלכאורה הייתה עדה לאירוע האלימות, לא נחקרה, כאשר החוקר הסתפק בשיחה טלפונית וברישום מזכר בלבד (1/ס).

שיהיו ניכר בביצוע חקירה ובהגשת כתב-אישום עלולה לפגוע פגיעה חמורה ביכולתו של אדם להתגונן או שהוא עלול לעמוד בסתירה עמוקה לחובת הצדק וההגנות המתחייבת מניהול הליך פלילי תקין, ובנסיבות מסוימות היא יכולה לעלות כדי "הגנה מן הצדק" (ראה ת"פ (מחוזי-ת"א) 6650/93 **מדינת ישראל נ' תומרקין**, פ"מ תשנ"ה (4) 415). עם זאת, ההיזקקות לטענה זו תוגבל למקרים קיצוניים וחריגים בלבד. במסגרתה יידרש איזון ראוי בין עוצמת הפגיעה בנאשם עקב ההליך הלקוי לבין כובד משקלו של האינטרס הציבורי במיצוי הדין עמו (על"ע 2531/01 חרמון נ' הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל-אביב-יפו, פ"ד נח (4) 55, 77-76). על בית המשפט לוודא בכל מקרה ומקרה כי הוענקה לנאשם האפשרות להגן על עצמו כהלכה, והשיהוי לא יצר עיוות דין לנאשם או גרע מיכולתו להתגונן (ע"פ (מחוזי ת"א) 70770/00 **מדינת ישראל נ' ארויה**, [פורסם בנבו]; ב"ש (מחוזי י-ם) 6407/06 **יצחקי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו]; ישגב נקדימון הגנה מן הצדק, תשס"ד, בעמ' 320 ואילך).

20. בענייני, אני סבור כי השיהוי הניכר בביצוע חקירת הנאשם. למרות שמדובר באירוע תקיפה חמור וכאשר לא הייתה מניעה מוסברת למחדל זה, זאת בנוסף, להעדר חקירתה של בת הזוג של המתלונן, אשר נכחה במקום ואשר עדותה הינה חיונית בנסיבות העניין, פגמה באופן מהותי ביכולת הנאשם להגן על עצמו ולהוכיח את גרסתו. ומשכך, ובהתחשב באמור ולמרות התרשמותי החיובית מעדות המתלונן, אני מורה על זיכוי של הנאשם.

21. אשר על כן, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מהעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום.

22. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

**ניתנה והודעה היום כ"ח שבט תשע"ה,
17/02/2015 במעמד הנוכחים.
שמעון שטיין , סגן נשיאה**

הוקלד על ידי שירות שקדי